

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΟΥΕΪ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 22510/09)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

12 Ιουνίου 2012

Η παρούσα απόφαση είναι οριστική. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES
DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS**

Στην υπόθεση ΟΒΕΕ κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Peer Lorenzen, πρόεδρος,

Elisabeth Steiner,

Julia Laffranque, δικαστές,

και André Wampach, αναπληρωτής γραμματέας τμήματος.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 22 Μαΐου 2012,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 22510/09) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο ΟΒΕΕ («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 27 Μαρτίου 2009 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τους Ν. Αναγνωστόπουλο και Α. Ψύχα, δικηγόρους του συλλόγου Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπρόσωπό της, κύριο Μ. Απέσσο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Μ. Γερμάνη, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 8 Μαρτίου 2010, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1936 και κατοικεί στην Αθήνα. Είναι συνταξιούχος αξιωματικός του στρατού ξηράς από τις 15 Ιουνίου 1990 δυνάμει διατάγματος της ίδιας ημερομηνίας.

5. Κατά τη συνταξιοδότησή του, έλαβε από το ταμείο ασφάλισης στρατού αποζημίωση αποχώρησης ύψους 8.057.697 δραχμών (ήτοι 23.647 ευρώ).

6. Το 1995, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε παράνομη τη συνταξιοδότηση του προσφεύγοντος. Κατ'εφαρμογή διατάγματος της 27^{ης} Αυγούστου 1996, προήχθη αναδρομικά στο βαθμό του υποστράτηγου και κατόπιν στον βαθμό του αντιστράτηγου.

A. Πρώτη διαδικασία

7. Στις 29 Σεπτεμβρίου 1996, λόγω αυτής της προαγωγής, ο προσφεύγων αιτήθηκε στο ταμείο ασφάλισης στρατού συμπληρωματική αποζημίωση αποχώρησης. Το ταμείο απέρριψε την αίτηση στις 21 Οκτωβρίου 1996. Ο προσφεύγων διατύπωσε ένσταση κατά της απόρριψης αυτής ενώπιον της ολομέλειας της διοικητικής επιτροπής του ταμείου, αλλά αυτή απέρριψε την ένστασή του στις 18 Δεκεμβρίου 1996.

8. Στις 28 Φεβρουαρίου 1997, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών αίτηση ακύρωσης της απόφασης της 18^{ης} Δεκεμβρίου 1996. Ζητούσε επίσης την καταβολή ποσού 6.525.987 δραχμών ως συμπληρωματική αποζημίωση αποχώρησης λόγω συνταξιοδότησης.

9. Με την απόφαση αριθ. 9177/1998 της 17^{ης} Φεβρουαρίου 1998, το διοικητικό πρωτοδικείο απέρριψε την αίτηση για τον λόγο ότι η εφαρμοστέα νομοθεσία δεν προέβλεπε την καταβολή συμπληρωματικής

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES
DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS**

αποζημίωσης στην περίπτωση του προσφεύγοντος. Αυτή η απόφαση του κοινοποιήθηκε την 1^η Δεκεμβρίου 1998.

Β. Δεύτερη διαδικασία

10. Στις 28 Δεκεμβρίου 1998, ο προσφεύγων προσέφυγε εκ νέου ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών καταθέτοντας καταψηφιστική αγωγή με σκοπό να αναγνωρισθεί ότι το Δημόσιο τού όφειλε το προαναφερόμενο ποσό στη βάση του άρθρου 105 του εισαγωγικού νόμου του αστικού κώδικα. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 7 Ιανουαρίου 2000. Με απόφαση της 30^{ης} Ιουνίου 2000, η οποία κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 4 Απριλίου 2001, το διοικητικό πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή.

11. Στις 18 Μαΐου 2001, ο προσφεύγων άσκησε έφεση ενώπιον του διοικητικού εφετείου Αθηνών το οποίο συνεδρίασε στις 6 Φεβρουαρίου 2003.

12. Με την απόφαση αριθ. 2159/2003 της 15^{ης} Μαΐου 2003, το εφετείο εξαφάνισε την προσβληθείσα απόφαση και έκρινε ότι το Δημόσιο όφειλε να του καταβάλει το ποσό των 16.881,46 ευρώ. Η απόφαση τού κοινοποιήθηκε στις 14 Νοεμβρίου 2003.

13. Στις 4 Ιανουαρίου 2004, το Δημόσιο άσκησε αίτηση αναίρεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Έχοντας ορισθεί αρχικά για τις 17 Οκτωβρίου 2005, η συζήτηση αναβλήθηκε αυτεπάγγελτα για τις 3 Απριλίου 2006, και κατόπιν για τις 4 Δεκεμβρίου 2006. Την ημερομηνία αυτή, η υπόθεση διαγράφηκε από το πινάκιο του πρώτου τμήματος λόγω αναρμοδιότητας και επανεγγράφη σε αυτό του έκτου τμήματος. Έχοντας ορισθεί για τις 24 Σεπτεμβρίου 2007 ενώπιον αυτού του τμήματος, η συζήτηση αναβλήθηκε εκ νέου αυτεπάγγελτα για τις 11 Φεβρουαρίου 2008, και κατόπιν για τις 23 Ιουνίου 2008.

14. Στις 17 Νοεμβρίου 2008, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση (απόφαση αριθ. 3329/2008). Η απόφαση καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 24 Φεβρουαρίου 2009.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6
§ 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

15. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι δύο διαδικασίες πρέπει να εξετασθούν ως μία ενιαία διαδικασία και υποστηρίζει ότι η διάρκεια αυτής παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσις του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

16. Η Κυβέρνηση αντικρούει αυτή τη θέση.

A. Επί του παραδεκτού

17. Το Δικαστήριο επισημαίνει καταρχήν ότι δεν μπορεί να συμφωνήσει με τον συλλογισμό του προσφεύγοντος σύμφωνα με τον οποίο οι επίδικες διαδικασίες συγκροτούν ένα ενιαίο σύνολο, διότι προκύπτει καθαρά από τον φάκελο ότι πρόκειται για δύο ξεχωριστές διαδικασίες, με την πρώτη να αποσκοπεί στην ακύρωση της απόφασης της 18^{ης} Δεκεμβρίου 1996 του ταμείου ασφάλισης και τη δεύτερη να αποσκοπεί στην αναγνώριση της υποχρέωσης του Δημοσίου να καταβάλει στον

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES
DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS**

προσφεύγοντα αποζημίωση δυνάμει του άρθρου 105 του εισαγωγικού νόμου του αστικού κώδικα.

18. Ως εκ τούτου, στο μέτρο που ο προσφεύγων αναφέρεται στην πρώτη διαδικασία ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών, το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτή η διαδικασία περατώθηκε την 1^η Δεκεμβρίου 1998, με την κοινοποίηση της απόφασης αριθ. 9177/1998, ήτοι πάνω από έξι μήνες πριν την κατάθεση της παρούσας προσφυγής.

19. Έπεται ότι αυτό το σκέλος της αιτίας που έλκεται από τη διάρκεια της διαδικασίας είναι εκπρόθεσμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

20. Τίθεται ως εκ τούτου ζήτημα μόνο για τη δεύτερη διαδικασία που κίνησε ο προσφεύγων. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι αυτό το σκέλος της αιτίας δεν είναι προδήλως αβάσιμο υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 (α) της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτό δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτό.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

21. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 28 Δεκεμβρίου 1998, με την κατάθεση της αγωγής του προσφεύγοντος ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών, και περατώθηκε στις 24 Φεβρουαρίου 2009, με την καθαρογραφή της απόφασης αριθ. 3329/2008 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διήρκεσε επομένως δέκα έτη και δύο μήνες περίπου για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

22. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μίας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της

υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και της σημασίας της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

23. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε πιο πάνω αναφερόμενη υπόθεση *Frydlender*).

24. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δε συνάδει με την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

25. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης για το γεγονός ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει κανένα αποτελεσματικό ένδικο μέσο προκειμένου κάποιος να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...)

Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES
DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS**

δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

26. Η Κυβέρνηση αντικρούει αυτή τη θέση.

A. Επί του παραδεκτού

27. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

28. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου που να επιτρέπει την προβολή αιτιάσεων αναφορικά με την παραβίαση της υποχρέωσης, την οποία επιβάλλει το άρθρο 6 § 1, να εκδικάζονται οι υποθέσεις εντός λογικής προθεσμίας (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], no. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

29. Επιπλέον, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν πρόσφερε στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή με την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να προβάλουν τις αιτιάσεις τους για τη διάρκεια μιας διαδικασίας (*Κόντη-Αρβανίτη κατά Ελλάδας*, no. 53401/99, §§ 29-30, 10 Απριλίου 2003 και *Τσουκαλάς κατά Ελλάδας*, no. 12286/08, §§ 37-43, 22 Ιουλίου 2010).

30. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις 12 Μαρτίου 2012 δημοσιεύθηκε ο νόμος αριθ. 4055/2012 επί του δίκαιου χαρακτήρα και της

εύλογης διάρκειας της δικαστικής διαδικασίας, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 2 Απριλίου 2012. Δυνάμει των άρθρων 53 και επ. του προαναφερόμενου νόμου, εισήχθη ένα νέο ένδικο μέσο το οποίο επιτρέπει στους ενδιαφερόμενους να παραπονεθούν για τη διάρκεια κάθε σταδίου μίας διοικητικής δίκης εντός εξαμήνης προθεσμίας από την ημερομηνία δημοσίευσης της σχετικής απόφασης. Το Δικαστήριο παρατηρεί ωστόσο ότι αυτός ο νόμος δεν έχει αναδρομική ισχύ. Κατά συνέπεια, δεν προβλέπει τέτοιο ένδικο μέσο για υποθέσεις που έχουν ήδη περατωθεί έξι μήνες πριν την έναρξη ισχύος του.

31. Εν προκειμένω, η διαδικασία περατώθηκε στις 24 Φεβρουαρίου 2009, ήτοι πάνω από έξι μήνες πριν την έναρξη ισχύος του νόμου αριθ. 4055/2012. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο εκτιμά ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο, κατά την περίοδο των πραγματικών περιστατικών, ενδίκου μέσου το οποίο θα είχε επιτρέψει στον προσφεύγοντα να επιτύχει την κύρωση του δικαιώματός του να εκδικασθεί η υπόθεσή του εντός λογικής προθεσμίας, υπό την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

32. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

33. Ο προσφεύγων αξιώνει 15.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

34. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό.

35. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 6.000 ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

36. Ο προσφεύγων ζητεί ομοίως, προσκομίζοντας τιμολόγιο, 491 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και 1.000 ευρώ για εκείνα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου.

37. Η Κυβέρνηση αντικρούει αυτές τις αξιώσεις.

38. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι διαπίστωσε μία παραβίαση του άρθρου 6 § 1 λόγω υπέρβασης της λογικής προθεσμίας της διαδικασίας. Λαμβάνοντας υπόψη τα έγγραφα που έχει στην κατοχή του και τη νομολογία του, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο το ποσό των 1.000 ευρώ για την ενώπιόν του διαδικασία, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

39. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας που ξεκίνησε στις 28 Δεκεμβρίου 1998 και από την απουσία αποτελεσματικού εθνικού ενδίκου μέσου ως προς τούτο και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.

4. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών, τα ακόλουθα ποσά:

i) 6.000 (έξι χιλιάδες) ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για ηθική βλάβη,

ii) 1.000 (χίλια) ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για έξοδα και δικαστική δαπάνη,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

**ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL
TRANSLATION**

No. Φ.092.22/4270

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 12 Ιουνίου 2012, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Peer Lorenzen

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 29 Ιουνίου 2012.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος